

ΤΑ ΑΓΑΘΑ ΤΟΥ ΑΣΥΡΜΑΤΟΥ

Ποιος άκουε ταχύτερα μίαν άπαγγελία ή ένα τραγούδι που γίνεται σ' ένα θέατρο, ο άκροατής της γαλλογίας ή ο άκροατής που παρακολουθεί την παράσταση διά του 'Ασυρμάτου Τηλεφώνου και έξ άποστάσεως 800 χιλιομέτρων ;

Όσο περίεργο ήκ πρώτης όψεως και αν φανή αυτό, έκείνος που άκούει ταχύτερα είναι ο παρακολουθών την παράσταση διά του 'Ασυρμάτου ! 'Ιδού και ή έπιστημονική εξήγησις του φαινομένου αυτού : 'Ο ήχος διατρέχει ως γνωστόν 340 μέτρα το δευτερόλεπτο. 'Ο θεατής της γαλλογίας, συνεπώς, θάκούση τό τραγούδι μετά μισό δευτερόλεπτο. Το μικρόφωνον του 'Ασυρμάτου όμως βρίσκεται πολύ κοντά στους ήχοποιούς. Λοθέντος δε ότι τά 'Ερτζιανά κίματα διατρέχουν 300.000 χιλιόμετρα στο δευτερόλεπτο, ο άκροατής του άσυρμάτου που βρίσκεται σέ άπόσταση 800 χιλιομ. από τον πομπόν θά τά δεχθί 2 χιλιοστά του δευτερολέπτου μετά την έκπομπή των. Και συνεπώς θά τ' άκούση νωρίτερα από τον θεατήν της γαλλογίας.

Θεσσαλία και τη Μακεδονία «άπαξάπασαν» δέν βάζουν άλλο και από στόμα τους.

-Κι τά γραμμένα τσ' εκκλησιάς λέν πως του φλουρι πρέπει να βοήθ ήχι ψάχνοντας άλλα τραγούτσους... Ου πάς άνθρωπος του σπιτιού θά παρ' του κοματί τ' κι θά του φρή μέχρι τέλους. 'Ονας τρ' κι δέ βοηθή σέ κανένα του φλουρι, τότε ου έπι κεφαλής άρσενικός του σπιτιού, ούτως σήμερα έλκούσασ, κήρ 'Ιπλιουλία, τρώει τά ρέστα κομματία ής που να βοήθ.

- Περιέρχουν έθιμοί ελες ο 'Σηροκοιλιάς.

- Τού λέν διους τα γραμμένα σ' εκκλησιάς! άπήνητην ο Φαναγός. Γιό να μη φανή δέ και ο Παρόχος, ότι δέν ξέρει τά ελληνικά τα έθιμα το επιβεβαιούσσι κι έκείνος.

- Τότε θά το φυλάξουμε κι έμελες το έθιμο από, πρόσθεσε ή Παρόχηνα, πειθ'οχηκή σέ κάθε κρατική ύποδειξι.

- Κι τί αρμην' άμα βοή ου ένος τού φλουρι; ρώτησε τώρ κιοηρά ο έπιλοχιάς.

- Ζευγαρώνητε ιντέδ του έτους! άπάντησε ο Φαναγός.

- Νά το φυλάξουμε κι' έμελες, ξυνοείκεν κι ή Παμεδρίνα, το έθιμο αυτό.

- Κάνα κακό δέ μ' κάνει, αν του ηύλαβηθούμι, ελες πάλι κτι ο 'Σηροκοιλιάς β'βατος ότι ή λίρα θά ήταν σταίν κουμφολόν' της Βρασιλό ητίας. 'Ετσι θ' φρονιέται να τή βοή ή Ζουσούλα και το ζευγαριόμα του μαζί της θά έπραγματοποιείτο...

***

'Αλλά ή Ζουσούλα έφαγε το κομμάτι της χωρίς να βοή ή λίρα. Τό ίδιο συνέβη και με τη μητέρα της, τον πατέρα τη, τήν 'Σηροκοιλιά, ο όποιος ύποψιάστηκε και κούττωσε άγρια τον Φαναγό. 'Ο Φαναγός ήταν άτάραχος...

- Έσύ που είσαι ο πρώτος του σπιτιού, ελες πλέον ή Παμεδρίνα στον έπιλοχιά, θά φρ; κι ρέστα κομματία!

- Έκει ου και γινιό ύπο-χέθηκε να τηρήση το έθιμο «που γράφουν τά χαρτιά τσ' εκκλησιάς» και γιά να βή, έτι τέλους αυτός το νόμισμα, άρχισε να κα'αβροχθ ή τά ρέστα της βρασιλό ητίας κομματία, το ένα έπειτα από το άλλο, σάν λουκούμα. Σέ λίγη ώρα άστοραψε τό ταφι, σν να ελες περάσει από κάνον του ή γλώσσα κανενός θηρούσι! Μα τό φλουρι δέν βρισκότανελ...

'Ο 'Σηροκοιλιάς ελεχ άνάψει σάν όβουτιο, έτοιμος να έκραγή και να κοιμητισή τον Φαναγό. 'Ηταν βεβίος ότι τη λίρα τη σέκωσαν ο ύποδεκανάς.

- 'Σηολογησ' μουρέ, τί έσγινε ή λίρα; τού φώναζε άγρια.

- 'Ο Φαναγός πριν δεχθί έπίθεσιν άρχισε ν' ανακατώνη τά κομματία από το γουρνόπουλο.

Κι' άξαφνα, καθώς άνοιγε το μπουτί άστραψε κει μέσα ή λίρα! - Γιό τους, γιά, ου στανάς, που πέταξε κι κολλησι! Πίσου μ' σ' έχου Σατανά, κι ή ζουροκοιμένους νάσαι... έκούσε ο Φαναγός.

- Άρχισαν όλοι να σταυροκοπούντο.

- 'Ιέργα καλικαντζάρουσι! μουρμούρηζον ο 'Σηροκοιλιάς.

'Η λίρα ήταν προάμει σφηνόμενη στο μπουτί του γουρνόπουλου. Ουδερμία πλέον ύπόνοια προί κλοπή; και καταχούσεως άλλα ούδεμία έλλείδα ότι το νέο έτος, θά ήταν άτσιου κι' εύτυχές γιό δυό ψυχές.

'Ο 'Σηροκοιλιάς ήταν μελαγχολικός μ' άναπένταζε. 'Η Ζουσούλα έπίσης. Μόνον ο Φαναγός, που ελες τραβήξει το χοιριδιον μπροστά του έτραγε, διαρκώς σταυροκοπομένους και μουρμούριζων:

- Μέγα ειν' του θάυμα σ' 'Αι-Βασιλή μ'! Νά παραστράτησε τη λίρα σου γουρνόπουλου κι του γουρνόπουλου στην κοιλιά μ'!... Μέγα ειν' του θάυμα σ'!!!!!!...

'Ο άθλιος ελες σκαρώσει τη δουλειά του με ήχα. 'Αφες τον έπιλοχιά στά κήδα του λουτρού, ποσωκομμένον άπ' τη πηττα, να γουσομαχάη, κι έτραγες, έτραγες σάν λυκος τους καλύτερους μετέδας!

Σταμ. Σταμ.

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΠΡΟΤΟΧΡΟΝΙΑΣ

ΤΟ ΕΘΙΜΟ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ

Γερμανική παράδοσις

'Εδώ και χίλια έννενακόσια χρόνια βρίσκονταν στην 'Ανατολή ένα βασίλειο, που ο βασιλιάς του ήταν φημισμένος για την άπανθροπία του και την σκληρότητά του.

Μιά μέρα που ελες διατάξει να άποκεφαλίσουν γιά μιά άσημαντη αίτία δύο ύπηκόους του, ο Βασιλιάς, πήρε μαζί του και το έξαιετς παιδάκι του, που τό λέγαν 'Αλμορχο, γιά να πορευθί και αυτό στην έκτέλεσι της θανατικής κοινής.

'Ο μικρός διάδοχος θύλασε πρώτα-πρωτα την ύπερήφανη και γενναία στάσι των δύο καταδικασμένων. Τά πρόσωπά τους ήταν μακαρά και άταραχα, σάν πρόσωπα δύο άθών. Και ήσαν άδωοι πράγματι οι δυστυχισμένοι αύτοι.

'Αλλά έκείνο που άβησε τη συγκίνησι του μικρού 'Αλμορχίου, ήταν τό θέαμα των μικρών, σάν κι' αυτόν, παιδιών 'ών άποκεφαλιζόμενων. 'Η άπαλιτιστικός φωνές τους κι' οι θρήνοι τους, που έβλεπαν τους αγαπημένους των γονευσ, δεινόνος σ' έκείνη τη φορητή κατάστασι, ήσαν σφαρακιμάδιοι. 'Ο 'Αλμορχίος ελες συγκινηθί και προσκαθίσε να καταπιή τά κλάμματα που του έρχόντουσαν στά μάτια. Σφουγγίξε τά δακρυομένα βλεφαρό του, γιά να μνή ν' άντιληθί, ο κοίτρος του, που κοθόνταν κοί τά του, δακρυομένους και έσκυβε κάτω το κεφάλι του. 'Αξαφνα ο πατέρας του του ελες:

- 'Ας σου γρησιμείσει αυτό τό θέαμα, ως παράδειγμα 'Αλμορχίε. Να πώς ένας Μονάρχης παντοδύναμος, κρέκει να έπιβαλλή το σέβς στους ύπηκόους του!...

'Ο 'Αλμορχίος δέν άπήνησε. 'Αλλά ή μεν'άη λύπη του φαινόταν στά γεμάτα από δάκρυα μάτια του. Τό άγριο και τό τρομαρό έκείνο θέαμα, τον ελες λυπώσει βαθεία, τον έλες ραγίσει τη καρδιά του και γιά να διακαθίση τη λύπη του πήγε να παίξη με δύο όρνια περιστέρια, που του ελεχαν προ ήμερών χαρίσι και που τό υπεργαπούσε.

Μόλις όμως έφθασε έκεί άκουσε δυνατό θόρυβο, στόν περιστερώνα και ελες να β'αίνη από μέσα ένα μεγάλο όρνεο και τρομαρό. Τρομαγμένος ο 'Αλμορχίος έσκυψε και ίδε με φρη-η τά όρνια περιστέρια καταεσοχημένα και νιγημένα στί όλμα του...!

Άν μπόρεις τό μικρό τό βασιλόπουλο, να κοιμηθί ήλι τη νύχτα από τη μεγάλη λύπη του. 'Εδάρθηκη, έδάρθηκη στί στωδών του και τέλος, σάν ελες ότι ο βασιλιάς πατέρας του πήγε να κοιμηθί, σημάθθηκε από το κρεβάτι του και διατάξε τους ύπηρέτας του να τον άκολουθήσουν. Οι ύπηρέτες δέν μπορούσαν να παρακούσουν, γιατι όφείλανε τυφλή ύπακοή στί βασιλόπουλο. 'Ο 'Αλμορχίος πήρε όλα τά παιχνιδια του κι' όλα τά ζαχαρωτά του και ήλθε και τ' άφισε στί ζάκι της κίμαρας που κοιμόντουσαν τα όφανα των δύο ύπηκόων που τους ελεχαν άποκεφαλίσει τη ίδια μέρα. 'Επίσης κάτω άπ' τά προσέφαλά τους τους έβαλε σακκουλίτες με όρεκτό χουσάφι.

Γυρίζοντας όμως έχασε του παλαιού τον δρόμο...

'Ο πατέρας του σάν ύπηκόος και δέν τον βρήκε,βγήκε έξω με τη φροσύ, να δή τί γινεται ο γυός του.

'Ετσι, τά έτημέραματα συναντηθήκανε στί δρόμο. Τό παιδι του διηγήθηκε, γιά να δικαιολογηθί, τό έπεισόδιο των περιστεριών του, κι' ότι μια μυστική φωνή του ύπέδειξε να κινή ότι έκανε.

Τόση έντύπωσι έκανε, λένε, ή διήγησις αύτή στόν βασιλιά, που ήταν και δεισιδαίμων φοβερός, ώστε ή τύχης της συνειδήσεως του πέραξε την ψυχή του κι' έπεσε στί κρεβάτι ένα μνη άρρωστος μ' άύπνο.

Στό τέλος δέ αναγκάσθηκε να όρκισθί στί κεφάλι του παιδιού του, ότι στί έξης θά ήταν δικαίος και έπεικής και δέν θά έναίνενα άμα άνθρωπινό παρά όταν ή απόλυτος άνάγκη το κάλοσε.

Γιά να τιμήση δέ ο βασιλιάς: την ήμέρα, που έλαβε την άπόφασιν αύτη και εις άνάμνησιν της άγαθοεργίας έκείνης του 'Αλμορχίου, διατάξε να σταλύν χρημάτα και παιχνιδια, από το θησαυροφυλάκιό του, σέ όλα τά παιδάκια που ελεχαν την ίδια με τον 'Αλμορχο ήλικία.

'Η ήμέρα έκείνη συνέπεσε να εινε άκριβός ή ήμέρα της Προτοχρονιας.

Κι' από τότε λένε, οι παλαιοι οι Γερμανοι, έπήγασε το έθιμο να προσφέρουν όδρα, στά παιδια, τη νύχτα της Προτοχρονιας, έθιμο που έπέξετάθη σιγά-σιγά, να δίδωνται όδρα και στίους μεγάλους.